

Z toho obdrží v knihovním pořadí spořitelna v D. 73.656 Kč 45 h a spořitelní spolek v P. 24.725 Kč 90 h, takže zbývá 16.611 Kč 25 h, a to jen z polovice Almy R-ové, ježto polovice Emila R-a jest již vyčerpána předchozími přídělky na jeho spoluvlastnickou polovici připadajícími, a ježto se z této polovice nedostává na poslední pohledávku (spořitelního spolku v P.) ještě částka 5.143 Kč 42 h.

Zbytek nejvyššího podání 16.611 Kč 25 h bylo proto přikázati stěžovateli bance G., kdežto stát se svou pohledávkou na daních, knihovně zaznamenanou pod pol. 3 pouze na spoluvlastnické polovici Emila R-a, vychází na prázdno. Rozdělení se stalo podle předpisů § 233 první odstavec a § 234 odstavec 2 ex. ř. hned v rozhodnutí o dovolacích rekursech.

Čís. 13861.

Soud, povolující exekuci na základě říšskoněmeckého rozsudku proti říšskoněmeckému příslušníku, nemusí zkoumati, zda obsílka nebo opatření, jímž byl spor zahájen, bylo mu doručeno podle § 328 čis. 2 něm. civilního soudního řádu. To platí tím spíše při exekucích na základě exekučních titulů říšskoněmeckých nebo československých směřujících proti příslušníkům jiných států než Československa a Německa.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, R I 1183/34.)

Návrh říšskoněmecké banky, by byla na základě říšskoněmeckého exekučního titulu povolena exekuce proti holandské společnosti soud první stolice zamítl. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Prvý soud zamítl exekuční návrh především z toho důvodu, že vymáhající strana neprokázala, že se doručení žaloby stalo podle § 328 čis. 2 něm. s. ř. Podle tohoto předpisu, který byl vyhlášen vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924 čis. 131 sb. z. a n., nevykonávají německé soudy rozsudky vydané čsl. soudy, když žalovanému, který podlehl a který je německým příslušníkem a nevstoupil do sporu, nebyla obsílka neb opatření, jímž byl spor zahájen, doručena ani osobně ve státě procesního soudu ani právní pomocí se strany německé. Z toho je vidno, že německé soudy žádají důkaz o doručení k vlastním rukám shora uvedeným způsobem jen v případech, kde žalovaný nevstoupil do sporu a byl německým státním příslušníkem. Není-li německým státním příslušníkem, nežádají německé soudy důkaz o osobním doručení obsílky, kterou se spor zahajuje. Mohou proto čsl. soudy, jde-li o povolení exekuce na základě rozsudků vydaných v Německu žádati důkazy o osobním doručení obsílky, kterou byl spor zahájen jen v případech, kde žalovaný nevstoupil do sporu a byl čsl. příslušníkem. V jiných případech toho důkazu třeba není. V souzeném případě je žalovaným firma M. v Amsterdamu. Státní příslušnost obchodních společností řídí se jejich sídlem. Jest tudíž žalovaná strana v daném případě příslušnicí holandskou, nikoli československou. Nebylo proto třeba v souzeném případě zkoumati, zda

obsílka k prvnímu roku byla povinné straně doručena v Německu, či právní pomocí čsl. soudů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o exekuci na základě říšskoněmeckého soudu proti dlužníku, který je státním příslušníkem holandským. Přípustnost požadované exekuce právem zkoumal rekursní soud s hlediska vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n., již se uvádí ve známost rozsah vzájemnosti zaručené předpisy německého civilního soudního řádu o exekuci na základě cizozemských, jmenovitě tedy československých titulů exekučních. Podle této vyhlášky je zaručeno, že jmenované státy připustí exekuci na základě exekučních titulů ve smluvních státech vydaných za předpokladů ve vyhlášce uvedených. Při rozhodování o exekučních návrzích na základě rozhodnutí německých soudů neplatí ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř., nýbrž lze pro vadnost při doručení opatření, jímž byl spor zahájen, exekuci odepřít jen za týchž podmínek, jež podle § 328 čís. 2 německého civilního řádu vylučují uznání československých rozsudků v Německé říši. Není-li takových podmínek, jež by vylučovaly exekuci tuzemských rozsudků v Německu, jest v tuzemsku vykonati rozsudek soudů říšskoněmeckých, by vzájemnost byla zachována. Podle § 328 německého civilního řádu nelze tuzemský exekuční titul uznati, jestliže žalovaný, který podlehl, je německý státní příslušník a nevstoupil do sporu, pokud obsílka nebo opatření, jímž byl spor zahájen, nebylo mu doručeno ani osobně ve státě procesního soudu, ani v cestě právní pomoci se strany německé. Obdobně platí tedy totéž pro exekuční tituly vydané v Německé říši, které mají býti v tuzemsku vykonány. Z uvedeného plyne, že v zásadě ponechává se tu procesnímu soudu, aby posoudil, byla-li žaloba náležitě doručena podle předpisů pro tento soud platných. Jen tam, kde běží o příslušníka státu, v němž má býti exekuce vykonána právě proti tomuto příslušníku, nastává odchylka potud, že cizozemský rozsudek nelze proti němu uznati, jestliže do sporu nevstoupil, pokud obsílka nebo opatření, jímž byl spor zahájen, nebylo mu doručeno podle § 328 čís. 2 něm. civilního soudního řádu. Tu tedy každý stát poskytuje zvýšenou ochranu s v ý m příslušníkům, nikoli však příslušníkům cizích států a to ani příslušníkům druhého smluvního státu. Podle toho nezkoumal by se tedy způsob doručení v Německu u československého rozsudku, pokud by měl býti v Německu vykonán proti československému příslušníku, a naopak zase musil by tuzemský soud povolit exekuci proti příslušníku německému, aniž by mohl zkoumati způsob doručení. Totéž platí tím spíše při exekucích směřujících proti příslušníkům jiných nežli jmenovaných států. Na tom nemění nic námitka povinné strany, že by se mohlo zneužívatí přípustnosti vykonatelnosti německých exekučních titulů v tuzemsku na úkor příslušníků cizích států, neboť v té příčině bylo by hledati nápravu tam, kde byla přiznána platnost doručení. Tu jde jenom o vzájemnost ve vykonatelnosti exekučních titulů mezi Československem a Německou říší a nikoli mezi Československem nebo Německou říší na jedné straně a mezi Holandskem na straně druhé, protože tu právě ne-

běží o vykonatelnost holandského exekučního titulu. Vyhovuje-li exekuční titul požadavkům vzájemnosti, je dán právní nárok na jeho výkon, a nemohou přijíti v úvahu jiná hlediska nežli právě podmínky vykonatelnosti plynoucí ze vzájemnosti, v souzeném případě jmenovitě co do způsobu doručení.

Čís. 13862.

Tím, že podnik obce v Čechách byl zapsán do obchodního rejstříku jako zvláštní firma, nepřestal býti součástí obecního majetku a vztahují se i na podnik předpisy obecního zřízení o obecním majetku.

Byl-li v rejstříku zapsán starosta obce jako oprávněný k znamenání a k zastupování firmy, byla tím na něho přenesena jen opatření, týkající se obvyčejné správy tohoto obecního jmění. K hospodářským opatřením nad tuto míru bylo starostovi obce opatřiti si zvláštní usnesení obecního zastupitelstva. Pokud ujednání kolektivní smlouvy se vymykalo z pojmu obvyčejné správy.

Obecní zastupitelstvo může projevit svou vůli a zavázati se jen způsobem předepsaným v obecním zřízení, nikoliv činem konkludentním.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv I 824/34.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované firmy »Licht und Kraftwerke der Stadtgemeinde B.« v Čechách. Dostavši dopisem ze dne 14. února 1934 výpověď k 31. březnu 1934 podle ustanovení zákona o obchodních pomocnících, namítla žalobkyně proti výpovědi, že podle kolektivní smlouvy sjednané ústředním svazem zaměstnanců v průmyslu, obchodu a dopravě se žalovanou firmou mohla býti dána výpověď jen v souhlasu s důvěrníky s příbráním zástupce organisace. Proti žalobě, již se domáhala žalobkyně na žalovanou firmu služného za měsíc duben a květen 1933 a proti mezitimnímu určovacímu návrhu, jímž se žalobkyně domáhala zjištění, že shora uvedená kolektivní smlouva jest závazná pro žalobkyni i pro žalovanou, namítala žalovaná, že se kolektivní smlouva co do výpovědi žalobkyně netýká, ježto nebyla schválena ani výslovně, ani mlčky městským zastupitelstvem obce P. v Čechách. **Procesní soud první stolice** na základě mezitimního určovacího návrhu zjistil, že kolektivní smlouva sjednaná ústředním svazem zaměstnanců v průmyslu, v obchodě a v dopravě se žalovanou není po právu pro žalobkyni v bodě 2 § 6 ohledně zrušení služebního poměru; žalobu o zaplacení služného zamítl. **Odvolací soud** napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v **důvodech**: Jest zjištěno, že kolektivní smlouvu, o niž tu jde, uzavřel bývalý starosta obce s organisací zaměstnanců, aniž byl k tomu zmocněn usnesením obecního zastupitelstva a aniž obecní zastupitelstvo dodatečným usnesením tento počín starostův schválilo. Jde o to, zda ujednání kolektivní smlouvy náleží k úkonům obvyčejné správy obecního jmění, čili nic (§ 31 čís. 5 obec. zřiz. pro Čechy). Jest nesporno, že žalovaná firma jest majetkem obce P. Uzavření kolektivní smlouvy ohledně zaměstnanců žalované firmy nelze považovati za věc náležející k obvyčejné správě obecního jmění, ježto jím, jak právě dotvrzuje souzený případ, žalovaná obec byla ve svém